

om daarin den naam der stad, eens afgebroken, en eens in zijn geheel, te doen voorkomen:

»ROboro TE candor, RObur DAnt
 MUnia Metis.
 Ius Viret ut Laurus, *Roterodame*, tuum.»

Hij teekent hierbij aan: »De zin komt hierop neder, ofschoon in het woord *Metis* altijd eenige duisterheid overblijft:

Ik Opreghheid sterke U, Bedieningen geven sterkte aan [uwe]
 grenspalen.

Uw Regt, o *Rotterdam*, groene als een laurier.»

Het eerste vers is niet slechts verkeerd afgedeeld, maar ook door een ingeslopen fout onverstaanbaar en het tweede slecht vertaald.

Men schrijve het eerste (een hexameter) aldus:

ROboro TE candor, RObur DAnt MVnia Mentis:

dan eerst geeft het een goeden zin. Er stond $\bar{M}etis$, de oude schrijfwijze voor $\bar{M}entis$; de laatste woorden van dit vers beteekenen dus:

Verrichtingen des geestes geven kracht.

In den tweeden regel der vertaling leze men voor »groene» »groent» (bloeit) en zie in *Laurus* tevens eene zinspeling op Laurentius, den beschermheilige onzer stad.

J. B. KAN.
